

Posudek vedoucího bakalářské práce

Jméno: **Ondřej Kopečný**

Název: **Lobbing českých neziskových organizací při tvorbě politik na národní a evropské úrovni**

Bakalářská práce Ondřeje Kopečného představuje svým rozsahem i tématem velmi ambiciózní pokus zpracovat v českém prostředí nové a nesnadno uchopitelné téma. Navzdory dílčím nedostatkům se jedná o pokus veskrze úspěšný po obsahové i formální stránce a užitečný za hranicemi akademické půdy.

Obsah práce odpovídá jejímu názvu s jedinou drobnou výhradou. Zasazení ústředních konceptů do obecnějšího a teoretického kontextu a popis rozhodovacích procedur na národní a evropské úrovni ponechaly jen skrovný prostor pro analýzu a hodnocení lobbingových aktivit specificky českých a konkrétních neziskových organizací (NNO). I v závěru dostává obecné hodnocení komunikace EU s (evropským) neziskovým sektorem větší prostor než úvaha nad rolí, kterou v ní hrají české NNO.

Nicméně tlak na autonomní, do značné míry spontánní posun zaměření, který zažívá autor každé hlubší studie, přináší ovoce jiného typu. Původní záměr (popsat nový typ aktivit českých neziskových organizací) vystřídala nutnost osvětlit samotnou podstatu, rozměry a fungování nejen lobbingu, ale i neziskových organizací ve vztahu k politickému rozhodovacímu procesu, který po vstupu ČR do EU má již dvě neoddělitelné roviny (národní a evropskou).

Ústřední přínos práce tak spočívá především v syntetickém zpracování široké škály teoretických i praktických informací o novém fenoménu, kterého se doposud v Česku dotýká nanejvýš pár publikací, ale žádná v takto ucelené a přehledné podobě.

Práce totiž může zároveň sloužit i jako praktické přiblížení základních demokratických hodnot a zpřístupnění politických procedur, legislativních možností a konkrétních doporučení pro zapojení občanské společnosti do politického života. Tedy syntéza všeobecně známých a přístupných, ale poskrovnu prakticky využívaných informací. Autorovo závěrečné zamyšlení právě nad rozdílem mezi demokratickou teorií a občanskou praxí považuji za velmi relevantní a inspirativní.

Reflexe o to cennější, že se důstojně vyrovnává i s absencí vhodného českého slovníku. Rozsah obecných částí je tak do značné míry dán faktem, že neexistence zaužívaných českých výrazů pro klíčové termíny (lobbying, advocacy, public good) je v českém prostředí též odrazem cizorodosti celých konceptů, které tyto termíny reprezentují (politický rozměr práce občanské společnosti). Práci by však oživil větší počet drobných příkladů a ilustrací (např. v závorkách za obecnými tvrzeními a výčty).

Práce sleduje několik různorodých linií a využívá několik metodických přístupů zároveň (popis procedur, diskuse odlišných konceptů, analýza primárních rozhovorů a sekundárních zdrojů), pro plynulost místy až příliš. Autorovi se však poměrně daří je propojit do smysluplného celku (křížové odkazy, společná struktura kapitol 2 a 3, opakované návraty k ústřední otázce práce). Míra popisnosti práce by ale jistě mohla být menší stejně jako by jí prospělo omezení historických exkurzů a dílčí shrnutí hlavních kapitol.

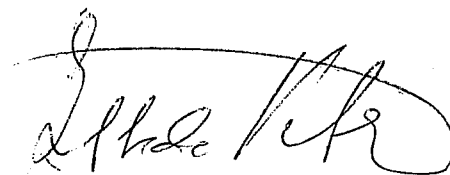
Mezi slabší místa práce též patří ne zcela sourodé a ne vždy jasně deklarované přechody mezi deskripcí a prezentací cizích zdrojů, včetně definic a dělení, na jedné straně a vlastním hodnocením autora na straně druhé (např. na stranách 21 či 44). To se odráží i v ne zcela vyvážené diskusi hlavních konceptů, kde by práci slušel větší prostor pro přístupy kritičtější vůči NNO či participativní demokracii (a jejich svědomitější diskuse).

Práce je nicméně velmi pečlivě strukturována a doplněna rozsáhlým a neméně pečlivým aparátem odkazů, použité literatury a zdrojů, i citací a poznámek pod čarou. Přehlednosti a plynulejšímu čtení práce by však prospělo, kdyby poslední, pátý řád (často jen několik odstavců) již nebyl samostatnou očíslovanou součástí struktury a osnovy práce, ale spíš jen dílčím nadpisem v textu. Podobně by pomohl i menší počet zvýrazněných slov či výrazů – zvláště v jediném odstavci.

Otázky k obhajobě:

- Do jaké míry je žádoucí, aby se veřejnost podílela – kromě připomínek k jednotlivým legislativním opatřením – i na přípravě strategií? Je opravdu možné zahrnout rozmanité a partikulární zájmy jednotlivých nevládních organizací či jejich sdružení do přípravy strategií, tedy ucelených a politických dokumentů?
- Je Rada EU opravdu až na třetím místě v důležitosti rozhodování, jak naznačuje autor, anebo je její upozaděná pozice v práci dána spíš obtížností jejího ovlivnění nevládními subjekty?
- Jaké konkrétní kroky by tedy české neziskové organizace měly podniknout/podnikat, aby zvýšily svůj vliv na tvorbu národních pozic pro jednání o evropských politikách? Jaké mechanismy se proto v ČR nabízí? Zkuste osvětlit na příkladu konkrétní politiky.

Celkově k práci nemám zásadní připomínky. Jedná se o metodicky i obsahově inovativní a ambiciózní počín, rozsahem i hloubkou ponoření do tématu překračující obvyklé požadavky na bakalářskou práci. Navíc ji považuji za první originální práci tohoto druhu v ČR na nelehké, nicméně aktuální téma s minimální základnou sekundárních a obtížně přístupným okruhem primárních zdrojů. Navrhují proto v případě dobré obhajoby ocenit bakalářskou práci Ondřeje Kopečného stupněm výborně (A), v případě nepřesvědčivosti pak stupněm velmi dobře (B).

ing. Petr Lebeda, M.A.,
Praha, 6. září 2007